

lige Bestemmelse, som § 7 indeholder, at Understøttelsen hved kvartalssvis. Det kan være en rigtig Bestemmelse, hvor Talen er om egentlig Forsikring, og hvor Talen er om Udbetaling af en Sum, som den paa-gældende har gjort aarelange Anstrængelser for at tilvejebringe for at sikre sig en taalelig Eksistens paa sine gamle Dage; men hvor der er Tale om Statspension til alle, uden at vedkommende har gjort det mindste for at faa den, uden Hensyn til, om den paa-gældende selv har været forsynlig eller ikke, saa tror jeg, at det vilde være misligt, at en saadan Pension udbetales 4 Gange om Aaret. Det vil blot føre til, at nogle gøre sig et Par Dage en glad Tilværelse og saa falde tilbage til Kommunen. Det forekommer mig klart, at de ærede Forslagsstillere ved dette Lovforslag, hvis de have tænkt sig det som Lov, have opgivet enhver Tanke om Toldreform i dette Aarhundrede og maaste et Stykke ind i det næste. Naar man ikke har Udskatten til Disposition til Vettelse af andre almindelige Forbrugsudgifter, naar Statskassen skal udlevere 1 Million af Vintolden og Krigsskatten og forlods har fra-skrevet sig en Vintoldsforhøjelse, ser jeg ikke, hvorfra Midlerne skulle komme til Gennemførelsen af en Toldreform. Naar jeg ser paa, hvad dette Forslag byder Befolkningen, maa jeg tilstaa, at jeg dog er tilbøjelig til at antage, at det, som det ærede Medlem fra Møen (Bøjfen) og hans Medforslagsstiller hved ved deres Forslag om en Vettelse for betydelige Forbrugsafgifter i samme Omfang, som Udskatten kom ind, dog, naar alt kommer til alt, maa være nok saa fordelagtig for Befolkningen, som det, der her bydes. Jeg stønner ikke, at de Personer, som man nærmest har for Øje at hjælpe, virkelig ved den Statspension ville blive saaledes hjulplne, at Maalet for en Alderdomsforsørgelse for ubemidlede er naaet. Jeg anser det for højt usikkert, om der kan blive Midler tilovers til nogen som helst egentlig Alderdomsforsikring, og jeg tror i det hele taget, at det vil blive overmaade vanskeligt ved fortsat Behandling at bringe dette Forslag i en saadan Skikkelse, at det kan naa at blive til Lov. Jeg skal imidlertid vise lige-saa stor Resignation, som den ærede Ordfører har vist lige overfor andre tilsvarende Forslag, saa at jeg selvfølgelig ikke skal lægge mindste Hindring i Vejen for Sagens Overgang til anden Behandling og til Behandling i et Udvalg. Jeg tilstaa, at det sker med det stille Haab, at det ikke bliver mig paa-lagt at træde ind i Udvalget, som skal bringe noget brugeligt ud deraf.

J. C. Christensen: Hvis der er noget Spørgsmaal i vor Tid, især i de senere Aar, som har vakt Interesse Landene rundt, og saa i vort Fædreland, er det Arbejderspørgsmaalet, som rigtignok er et sammensat Spørgsmaal. Dette Arbejderspørgsmaal bliver især brændende, hvor Samfundsforholdene ere saaledes, at Arbejderne ikke med deres bedste Villie kunne have et saadant Udkomme, at de kunne føre en menneskelig Tilværelse. Samfundsforholdene ere paa mange Steder saaledes, at det for Arbejderen ikke er muligt med sin bedste Villie at kunne tjene og erhverve saa meget, at han virkelig kan faa en menneskelig Tilværelse. Grundene til, at det kan stille sig saaledes for en Arbejder, kunne være forskellige, det kan dels være almindelige Grunde, som Arbejdsløshed, der kunne indtræde, eller flette Lønningsforhold. Der staar saa Arbejderen, han vil gerne arbejde, men kan ikke tjene til det nødvendige. Men der er ogsaa mere særlige Grunde, idet Arbejdsevnen brister eller der er Mangel paa Arbejdskraft. En saadan Mangel paa Arbejdskraft vil altid føre til, at Arbejderen ikke er i Stand til at erhverve sig det tilstrækkelige, enten nu denne Mangel opstaar derved, at Arbejderen bliver syg — naar Sygdom rammer ham, er han ude af Stand til at forsørge sig og sine — eller Ulykken kan ramme ham ved, at han under Arbejdets Gang bliver Invalid. Paa disse her nævnte Tilfælde, som saaledes kunne berøbe ham Arbejdsraften, har man i de forskellige Lande, ogsaa her hos os, søgt at raade Bod ved Sygefasser og ved Forsikringer mod Ulykkestilfælde; men der er jo et tredje Tilfælde, hvor Arbejderen ogsaa mister sin Arbejdsraft, og det er paa Grund af Alderdom. Arbejderen bliver gammel, mister sin Arbejdsraft og bliver ude af Stand til at ernære sig og sine. Jeg sætter derfor Pris paa det foreliggende Lovforslag, fordi det har søgt for Arbejderen at raade Bod paa den Ting, at han mister sin Arbejdsevne ved Alderdom, og fordi det kun har henholdt sig til Alderdom og ikke deri blandet de Tilfælde, hvor Ulykkesforsikring skulde hjælpe. Tidligere, da dette Spørgsmaal var fremme, har man ikke taget det saa enkelt som her, og det, at man har taget det saa enkelt, gør Tingen lettere at oversøe og vil ogsaa gøre Tingen lettere at gennemføre. Naar man skal gaa til at hjælpe Arbejderen og sikre ham i hans Alderdom, har man som oftest tænkt paa at gaa den Vej, at man vil give Hjælp til Selvhjælp. Den Tale om Hjælp til Selvhjælp er saa gængs, den er bleven ført saa tit her, saa den kunne vi